Newsletter of the Hare Krishna Movement Chennai

வைகுண்ட வார்த்தை

VAIKUNTHA VARTHAI

Divine News from the Spiritual World

Vol.07 Issue No.1 January 2024

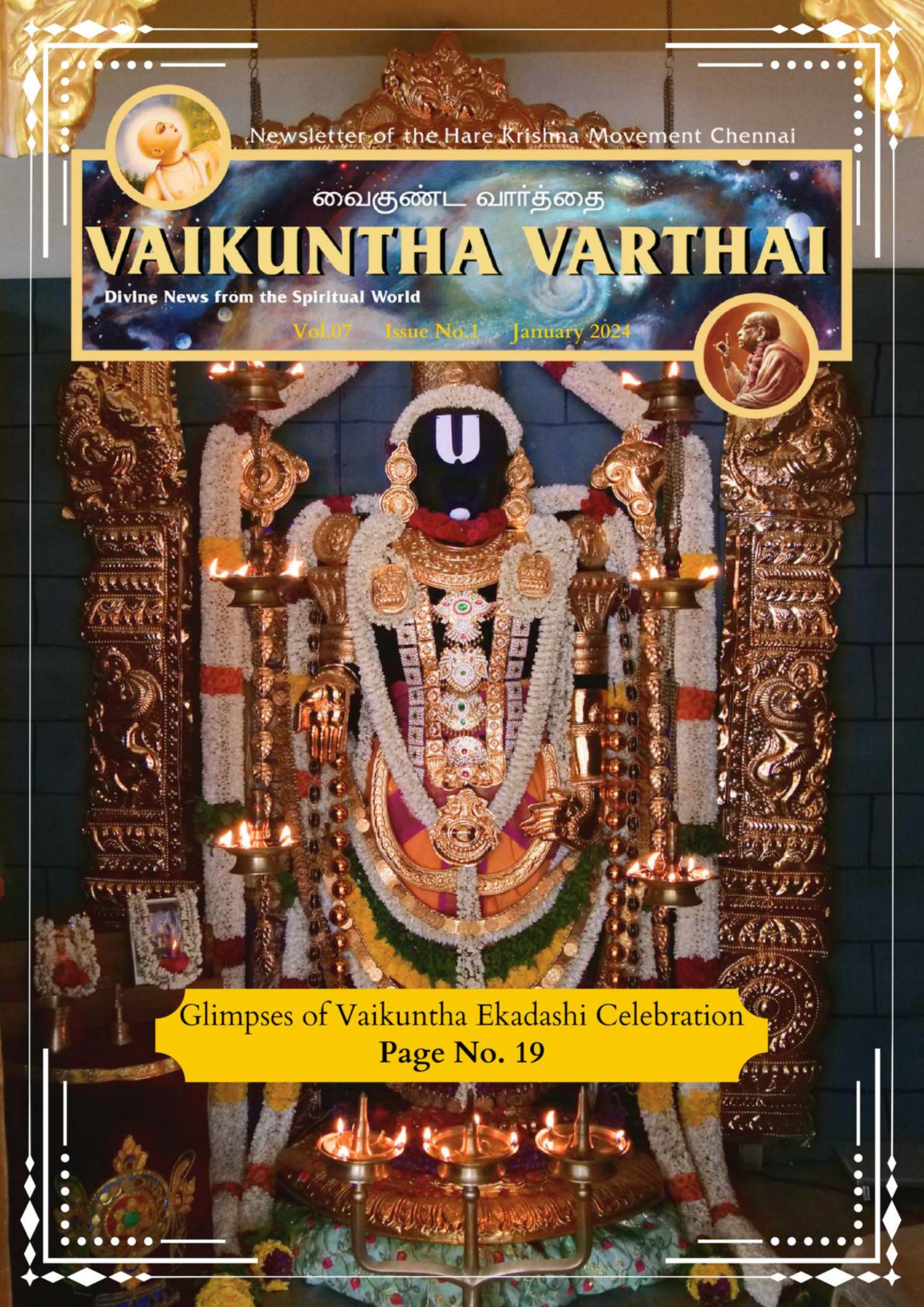

Glimpses of Vaikuntha Ekadashi Celebration
Page No. 19

THE HIGHEST LOVE

(By His Divine Grace AC Bhaktivedanta Swami Prabhupada, Founder Acharya of the world wide Hare Krishna Movement)
(Originally appeared as an article in Back to Godhead, 1970)

If one protects the tender creeper of devotional service nicely, then gradually it will produce the fruit of unalloyed love for God. Unalloyed love for God means love that is not tinged by desire for material benefit, for mere philosophical understanding, nor for fruitive results. Unalloyed love is to know, "God is great, I am His part and parcel, and therefore He is my supreme lovable object." This consciousness is the highest perfection of human life and the ultimate aim of all methods of self-realization. If one reaches this point—God is my only beloved, Kṛṣṇa is the only lovable object—then one's life is perfect. And when one tastes that transcendental relationship with Kṛṣṇa, then one feels real happiness. The devotional creeper will then be so strongly protected that just by catching it, one will be able to reach the supreme destination. If one climbs steadily up a tree, one eventually comes to the very top. Similarly, if one reach the transcendental abode of Kṛṣṇa and will can achieve love of Godhead by catching that devotional creeper, there is no doubt that one will associate with Him personally, just as we are associating here, face to face.

God is not fictional or imaginary. He is as real as we are (Actually, we are under illusion; we are living as if this body were our factual self, although this body is not at all reality, but only a temporary manifestation). We dare to presume that there is no God or that He has no form. This mental speculation is due to a poor fund of knowledge. Lord Kṛṣṇa and His abode exist, and one can go there, reach Him and associate with Him. That is a fact. Spiritual life means to be in association with the Supreme Lord and to exist in bliss and knowledge eternally. Such eternal association means to play with Kṛṣṇa, to dance with and love Kṛṣṇa. Or Kṛṣṇa can become your child—whatever you like.

Kṛṣṇa is decorated by His mother

How to Love Kṛṣṇa

There are five primary relationships with Kṛṣṇa: as a passive devotee, as a servant, as a friend, as a parent, and as a lover. The cows in Kṛṣṇa's abode are also liberated souls. They are called surabhi

cows. There are many popular pictures showing how Kṛṣṇa loves the cows, how He embraces and kisses them. That passive relationship with Kṛṣṇa is called śānta. Their perfect happiness is achieved when Kṛṣṇa comes and simply touches them.

Other devotees are inclined to actually give service. They think, "Kṛṣṇa wants to sit down. I will arrange a place for Him. Kṛṣṇa wants to eat. I will get Him some nice food." And they actually make these arrangements. Other devotees play with Kṛṣṇa as friends on equal terms. They do not know that Kṛṣṇa is God; to them, Kṛṣṇa is their lovable friend, and they cannot forget Him for a moment. All day and all night, they think of Kṛṣṇa. At night, when they are sleeping they think, "Oh, in the morning I shall go and play with Kṛṣṇa." And in the morning they go to Kṛṣṇa's house and stand by while Kṛṣṇa is decorated by His mother before going out to play with His friends in the fields. There is no other activity in Kṛṣṇaloka (Kṛṣṇa's abode). There is no industry, no rushing to the office or any such nonsense. There is sufficient milk and butter, and everyone eats plentifully. Kṛṣṇa is very fond of His friends, and sometimes He enjoys stealing butter for them. One can actually live this way, and that is the perfection of existence. We should hanker for that perfectional stage of life. Kṛṣṇa consciousness is the process to attain it.

But as long as one has even a slight attachment for this material world, one has to remain here. Kṛṣṇa is very strict. He does not allow anyone to enter into His association who has any tinge of the material conception of life. Bhakti must free from material contamination. Do not think, "I am a very learned scholar. I shall find out what is the Absolute Truth by mental speculation." That is nonsense; one can go on and on speculating and will never find the source of all sources. It is said in Brahma-saṁhitā, "One can go on speculating about

Gopas playing with Lord Kṛṣṇa in the Forest

the Absolute Truth for millions and millions of years, and still it will not be revealed." One can rot in this material world as he is and can go on speculating, but that is not the right process. Here is the process—bhakti-yoga.

Lord Caitanya says that to render devotional service to Kṛṣṇa is the highest perfectional stage of life, and compared to this, other things for which people are hankering in this material world are like bubbles in the ocean. Generally, people are after rewards, and therefore they become religious. They say, "I am a Hindu," "I am a Christian," "I am Jew," "I am Mohammedan," "I am this, I am that, and therefore I cannot change my religion. I cannot accept Kṛṣṇa." This is called religiosity, dharma. With such a materialistic, sectarian idea of religion, they will rot in this material world, stuck to rituals and faith. They are under the impression that if they follow their religious principles, they will get material prosperity. Of course, if one sticks to any kind of religious faith, he will get facilities for material life.

Why do people want this material prosperity? For sense gratification. They are thinking, "I shall have a very nice wife. I shall have very good children. I shall have a very good post. I shall become president. I shall become prime minister." This is sense gratification. And when one is frustrated and has seen that to be rich or to attain the presidency cannot give him happiness, after squeezing out all the taste of sex life, when he is completely frustrated, then perhaps he takes to LSD and tries to become one with the void. But this nonsense cannot give happiness. Here is happiness: one must approach Kṛṣṇa. Otherwise, it will end in LSD—confusion and roaming in impersonal void concepts. People are frustrated. They must be frustrated if they do not have genuine spiritual life because a person is spiritual by nature.

How can anyone be happy without Kṛṣṇa? Suppose one is thrown into the ocean. How can he be happy there? That is not for us. One may be a very good swimmer, but how long will he be able to swim? He eventually becomes tired and drowns.

We are spiritual by nature. How can we be happy in this material world

Similarly, we are spiritual by nature. How can we be happy in this material world? It is not possible. But men are trying to remain here, making so many temporary adjustments for survival. This patchwork is not happiness. If one really wants happiness, here is the process: one must attain love of Godhead: Unless one can love Kṛṣṇa, unless one finishes with love for cats, dogs, country, nation and society and instead concentrates his love on Kṛṣṇa, there is no question of happiness. Rūpa Gosvāmī has given a very nice example in this regard: There are many drugs which saturate one with ideas or hallucinations. But Rūpa Gosvāmī says that unless one tastes that final drug of love of Godhead, Kṛṣṇa-prema, he will have to be captivated by meditation, impersonal monism, and so many other distractions.

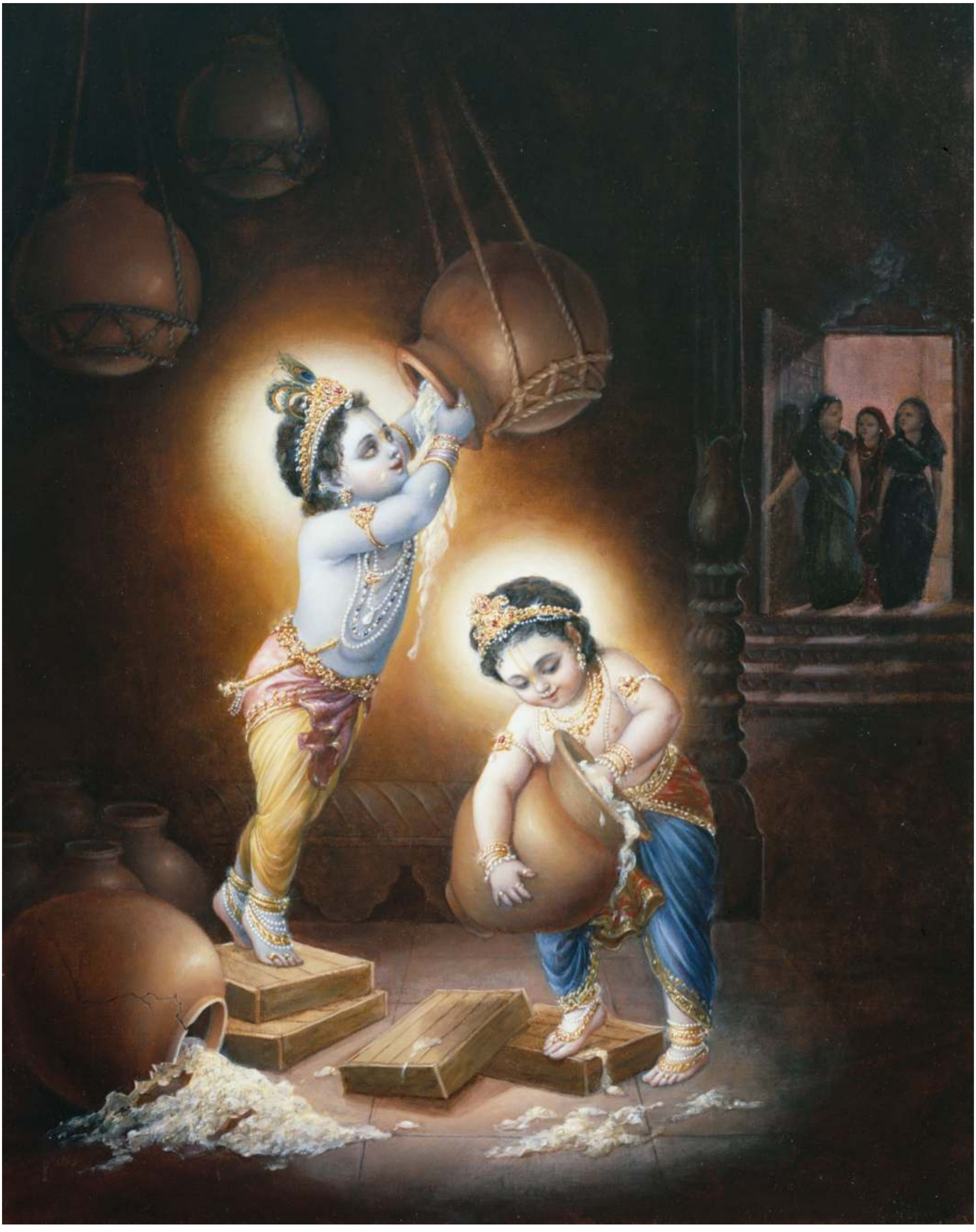

Lord Kṛṣṇa and Balaram Stealing Butter

Bhāvagrāhi Janārdana

by His Divine Grace A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Once there was a householder brāhmaṇa in the city of Mithilā, the capital of the kingdom of Videha, named Śrutadeva- he was a great devotee of Lord Kṛṣṇa. Because he was fully Kṛṣṇa conscious and always engaged in the service of the Lord, he was completely peaceful in mind and detached from all material attraction. He was very learned and had no desire other than to be fully situated in Kṛṣṇa consciousness. Every day he would get the necessities of life in just the quantity required, and not more.

The King of Mithilā - Bahulāśva was as good a devotee as the brāhmaṇa. He was very well established in his reputation as a good king, and he was not at all ambitious to extend his kingdom for the sake of sense gratification. As such, both the brāhmaṇa and King Bahulāśva remained pure devotees of Lord Kṛṣṇa in Mithilā.

One day, Lord Kṛṣṇa accompanied by the great sages Nārada, Vāmadeva, Atri, Vyāsadeva, Paraśurāma, Asita, Aruṇi, Śukadeva, Bṛhaspati, Kaṇva, Maitreya, Cyavana and others told His driver, Dāruka, to take His chariot into the capital city of Mithilā. They passed through many villages and towns, and were received with great respect and were offered articles in worship. When the citizens saw the face of the Lord, it seemed to them that they were drinking nectar through their eyes. When they saw Kṛṣṇa, all the ignorant misconceptions of their lives dissipated. Simply by glancing over them the Lord bestowed all good fortune upon them and liberate them from all kinds of ignorance. In this way, Lord Kṛṣṇa gradually reached the kingdom of Videha.

Bahulāśva and Śrutadeva also came and immediately fell at the Lord's lotus feet. With folded hands, the King and the brāhmaṇa simultaneously invited Lord Kṛṣṇa and all the sages to their home. In order to please both of them, Lord Kṛṣṇa expanded Himself into two and went to the houses of each one of them; yet neither the King nor the brāhmaṇa could understand that the Lord had gone to the house of the other. Both thought that the Lord had gone only to his own house. This opulence is described in the revealed scriptures as vaibhava-prakāśa. When Lord Kṛṣṇa married sixteen thousand wives, He expanded Himself into sixteen thousand forms, each one of them as powerful as He Himself. Similarly, in Vṛndāvana, when Brahmā stole Kṛṣṇa's calves and cowherd boys, Kṛṣṇa expanded Himself into many new calves and boys.

Bahulāśva was astonished that so many great sages, along with the Supreme Personality of Godhead, were personally present in his home and began to thank Lord Kṛṣṇa for His causeless mercy. Feeling very much obliged and wanting to receive his guests to the best of his ability, he called for nice chairs and cushions, and Lord Kṛṣṇa, along with all the sages, sat down very comfortably. At that time, King Bahulāśva's mind was very restless, not because of any problems but because of great ecstasy of love and devotion. His heart was filled with love and affection for the Lord and His associates, and his eyes were filled with tears of ecstasy. He washed the feet of his divine guests, and afterward he and his family members sprinkled the water on their own heads. After this, he offered the

guests nice flower garlands, sandalwood pulp, incense, new garments, ornaments, lamps, cows and bulls. In a manner just befitting his royal position, he worshiped each one of them in this way. When all had been fed sumptuously and were sitting very comfortably, Bahulāśva came before Lord Kṛṣṇa and caught His lotus feet. He placed them on his lap and, while massaging the feet with his hands, began to speak about the glories of the Lord in a sweet voice. And after offering beautiful prayers requested lord and the great sages and brāhmaṇas, to remain at his place for a few days so that this family of the famous King Nimi may be sanctified. Lord Kṛṣṇa could not refuse the request of His devotee, and thus He remained there for a few days with the sages to sanctify the city of Mithilā and all its citizens.

(To be Continued…….)

கிருஷ்ணருடைய கட்டளையே இறுதியானதாக இருக்க வேண்டும்

அகில உலக கிருஷ்ண பக்தி இயக்கத்தின் ஸ்தாபக ஆச்சாரியர், பக்திவேதாந்த சுவாமி ஸ்ரீல பிரபுபாதர் ஆகஸ்ட் 1, 1973 ல் லண்டனில் ஆற்றிய உரை.

பகவத் கீதை 1.45-46

யதி^{3} மாமப்ரதீகாரமஷஸ்த்ரம்’ ஷஸ்த்ரபாணய:

தா^{4}ர்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹன்யுஸ்தன்மே க்ஷேமதரம்’ ப^{4}வேத்

ஸஞ்ஜய உவாச ஏவமுக்த்வார்ஜுன: ஸங்க்^{2}யே ரதோ^{2}பஸ்த^2 உபாவிஷத்

விஸ்ரு’ஜ்ய ஸஷரம்’ சாபம்’ ஷோகஸம்’விக்^{3}னமானஸ:

மொழிபெயர்ப்பு :

ஆயுதமின்றியும் எதிர்த்து போரிடாமலும் இருக்கின்ற என்னை திருதராஷ்டிரன் மகன்கள் போரில் கொன்றால், அது எனக்கு அதிக நன்மையைக் கொடுக்கும்.

சஞ்சயன் கூறினார் :

அர்ஜுனன் வில்லையும் அம்புகளையும் ஒருபுறம் எரிந்து விட்டு ரதத்தில் அமர்ந்து விட்டான். அவனது மனம் சோகத்தால் மூழ்கியுள்ளது.

சத்திரியர்கள் இடையே போர் புரியும் போது, எதிர் தரப்பினரிடையே ஆயுதம் இன்றி இருப்பின், தன்னிடம் உள்ள ஆயுதங்களைக் கொடுத்து சண்டையிட செய்வார்கள். எதிரி ஆயுதம் இன்றி இருக்கிறான் என்பதற்காக, அந்த வாய்ப்பை பயன்படுத்தி அவனைக் கொன்றுவிட மாட்டார்கள். நிறைய கட்டுப்பாடு விதிமுறைகள் கடைப்பிடிப்பார்கள். எதிர் தரப்பில் இருப்பவன், தன்னுடைய எதிரி என்பதால், எப்படியாவது அவனைக் கொன்றுவிடலாம் என்பது கிடையாது. எதிரியின் ரதம் உடைந்து அவன் கீழே விழுந்து விட்டான் என்றால், ரதத்தில் இருந்து தானும் கீழே இறங்கி சண்டையிடுவதுதான் வழக்கம். ஒருவர் ரதத்திலும் மற்றொருவர் கீழும் நிற்கையில், கீழ் நிற்பவர் தன்னை பலம் இழந்தவனாக கருதுவார். போர்க்களத்தில் ஒருவர் கொல்லப்படும் போது, தான் பலம் இழந்த நிலையில் கொல்லப்பட்டதாக ஒருபோதும் கருதக்கூடாது.

ஆனால் கர்ணனோ ஆயுதம் இன்றி ரதத்தில் இருந்து விழுந்த நிலையில் தான் கொல்லப்பட்டான்.

அவனுடைய ரதத்தின் சக்கரத்தை மண்ணில் இருந்து வெளியே எடுக்க முயலும் போது, கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம் "இதுதான் நல்ல வாய்ப்பு; இப்பொழுது நீ அவனைக் கொன்று விடு" என்று அறிவுறுத்தினார். அப்போது கர்ணனிடத்தில் எந்த ஆயுதமும் இல்லை; மேலும் அவன் ரதத்தில் இருந்து இறங்கி கீழே நின்று கொண்டிருந்தான். எனினும், கிருஷ்ணரின் கட்டளையின்படியே அர்ஜுனன் கர்ணனை வீழ்த்தினான்.

அவன் தானாக சட்டத்தை மீறவில்லை. இதுவே சரணாகதி. எப்பொழுது கிருஷ்ணர் ஒன்றைச் செய்ய சொல்கிறாரோ, அது பௌதீக கண்ணோட்டத்தில், நமக்கு தவறாக தோன்றினும், அதை நாம் செய்தாக வேண்டும். அங்கு யோசிப்பதற்கு இடமே கிடையாது. போரில் சண்டையிடும் போது, ஒரு தளபதி தன் வீரன் இடத்தில் "இதை செய்" என்று அறிவுறுத்தினால், அதை அவன் செய்தாக வேண்டும். அச்சமயத்தில், அந்த வீரன், தான் செய்வது சரியா அல்லது தவறா என்று யோசித்துக் கொண்டு இருக்க முடியாது.

யுதிஷ்டிரர் இடத்தில் கிருஷ்ணர் "நீ துரோணரிடம் சென்று, உன் மகன் இறந்து விட்டான் என்று ஒரு பொய்யான தகவலைக் கொடு" என்று ஒரு அறிவுரை கொடுத்தார். ஏனெனில், துரோணாச்சாரியார் கவலையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே அவர் இறக்க முடியும். யுதிஷ்டிரர் உண்மையைப் பேசக் கூடியவர்; தர்மராஜர் என்பது துரோனருக்கு தெரியும். எனவே கிருஷ்ணர், இப்பொய்யான தகவலை துரோணரிடம் சென்று சொல்ல அறிவுறுத்தினார். ஆனால் யுதிஷ்டிரர், அக்காரியத்தை செய்யத் தயங்கினார். அவர் கிருஷ்ணருடைய கட்டளையை மதிக்காமல் உண்மையானவனாக இருக்க விரும்பினார். இதனால் அவர் நரகத்தைச் சந்திக்க நேரிட்டது.

நமது பௌதிக வாழ்வில் சரி, தவறு என்ற இருமைகள் எப்போதும் உள்ளன. ஆன்மீக நிலையை அடையும் வரை இவ்விருமைகளை நாம் பின்பற்றியே ஆக வேண்டும். ஆனால் ஆன்மீக நிலை இருமைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. கிருஷ்ணர் கூறுவது எதுவும் தவறாக இருக்க முடியாது. கடவுளின்

கட்டளைகளை நாம் பௌதீக நிலையில் பார்த்தோம் எனில் நாம் தவறாக திசை திருப்பப் படுவோம். கடவுள் எதனைச் செய்ய அறிவுறுத்துகிறாரோ அதனை நாம் உறுதியான நம்பிக்கையுடன் பின்பற்ற வேண்டும். ஒரு செயலால் கிருஷ்ணர் திருப்தி கொள்கிறார் என்று இருப்பின் அதனை செய்வதே நமது கடமை. எனினும், நாம் பௌதிக நிலையில் இருந்து கொண்டு," இதை நாம் செய்தால் கிருஷ்ணர் திருப்தி கொள்வார்" என்று கணக்கிடக் கூடாது. முதலில் நாம் கட்டுப்பாட்டு விதிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும். தற்போது நாம் கிருஷ்ணருடைய தொடர்பில் இல்லை. எனவே ஆன்மீக குருவால் உறுதி செய்யப்பட்டச் செயல்களை நாம் செய்ய வேண்டும்.

ஸமாஷிரிதா யே பத- பல்லவ ப்லவம்

மகத் பதம் புண்ய யஷோ முராரே:

பவாம்புதிர் வத்ஸ பதம் பரம் பதம்

பதம் பதம் யத் விபதாம் ந தேஷாம்

ஸ்ரீமத் பாகவதம் 10.14.58

யார் ஒருவர் கிருஷ்ணரின் தாமரைத் திருவடிகளில் சரணடைந்து உள்ளாரோ,

புண்ய யஷோ முராரே:

முராரே என்றால் கிருஷ்ணர். கிருஷ்ணர் புண்ணிய செயல்களினால் புகழப்படுகிறார். கிருஷ்ணரின் செயல்களில் புண்ணியமற்ற செயல் என்று எதுவும் கிடையாது. அவர் தூய்மையானவர். அவர் செய்யும் அனைத்து செயல்களும் தூய்மையானது. ஆனால் கிருஷ்ணரைப் பூரணமாக புரிந்து கொள்ளாத சில மூடர்கள், அவரைப் பற்றி அவதூறாக பேசுகிறார்கள்.

நாம் கிருஷ்ணரைப் பற்றி தெளிவாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ப³ஹூனாம்’ ஜன்மநாமந்தே

ஜ்ஞானவான்மாம்’ ப்ரபத்³யதே|

வாஸுதே³வ: ஸர்வமிதி

ஸ மஹாத்மா ஸுது³ர்லப⁴:||

ப. கீ 7.19

கிருஷ்ணரை தெரிந்து கொள்வது சுலபமானதல்ல. எனவே கிருஷ்ணர், முதலில் நாம் சித்தனாக(பக்குவமானவனாக) ஆக வேண்டும் என்று கூறுகிறார். பக்குவம் என்றால் பக்குவமான அறிவு என்று பொருள். சித்தர் என்ற சொல்லிற்கு மற்றொரு பொருள் எல்லா யோக சக்திகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர் என்பதாகும். யோக சித்தியில் எட்டு வகையான சித்திகள் உள்ளன. யார் ஒருவர் இந்த எட்டு வகையான சித்திகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளாரோ அவரே சித்தர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். பௌதீகமானப் பார்வையில், ஒரு பக்குவமான யோகி அவர் எதனை விரும்புகிறாரோ அதை அவரால் செய்ய முடியும். எதுவாக இருப்பினும், அதனை அவரால் எதிர்கொள்ள முடியும். எனினும் அவர் கிருஷ்ணரை போல் சித்தராக ஆக முடியாது. கிருஷ்ணர் எல்லா யோகிகளுக்கும் எஜமானர்.

யத்ர யோகே³ஷ்வர꞉ க்ரு’ஷ்ணோ
யத்ர பார்தோ² த⁴னுர்த⁴ர꞉ |
தத்ர ஶ்ரீர்விஜயோ பூ⁴திர்
த்⁴ருவா நீதிர்மதிர்மம ||
ப. கீ 18.78

யத்ர யோகே³ஷ்வர꞉ க்ரு’ஷ்ணோ.

சிறந்த யோகிகள் கூட கிருஷ்ணருடைய சக்திகளுக்கு முன்னால் குறைபாடு உள்ளவர்களே. இருந்தும் சில மூடர்கள் தன்னைக் கடவுளாக பாவித்து கொள்கின்றனர். ஒரு சில மூடர்கள் அவர்களையும் கடவுளாக எண்ணுகின்றனர். யார் ஒருவருக்கு, உண்மையாக கிருஷ்ணரைப் பற்றி தெரியவில்லையோ, அவர் மற்ற மனிதர்களைக் கடவுளாக ஏற்றுக் கொள்கின்றார். அவருக்கு கிருஷ்ணரின் சக்தி என்னவென்று தெரியவில்லை. அவர் யோகேஸ்வரர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். அவ்வாறு அழைப்பதற்கு ஒரு சில காரணங்களும் உண்டு. அவர் மனித உருவில் அவதரித்து தனது லீலைகளைப் புரிவதால், அவரை ஒரு மனிதனாக நினைத்து விடக்கூடாது. அப்படி இருப்பின், எவ்வாறு ஒரு சாதாரண ஆறு வயது சிறுவனால், பெரிய கோவர்தன மலையைத் தூக்க இயலும்? எவ்வாறு ஒரு மூன்று மாத குழந்தையால், மிகப்பெரிய ராக்ஷசியான பூதனையை கொள்ள இயலும்? இவையெல்லாம் ஶ்ரீமத் பாகவதத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதை நாம் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

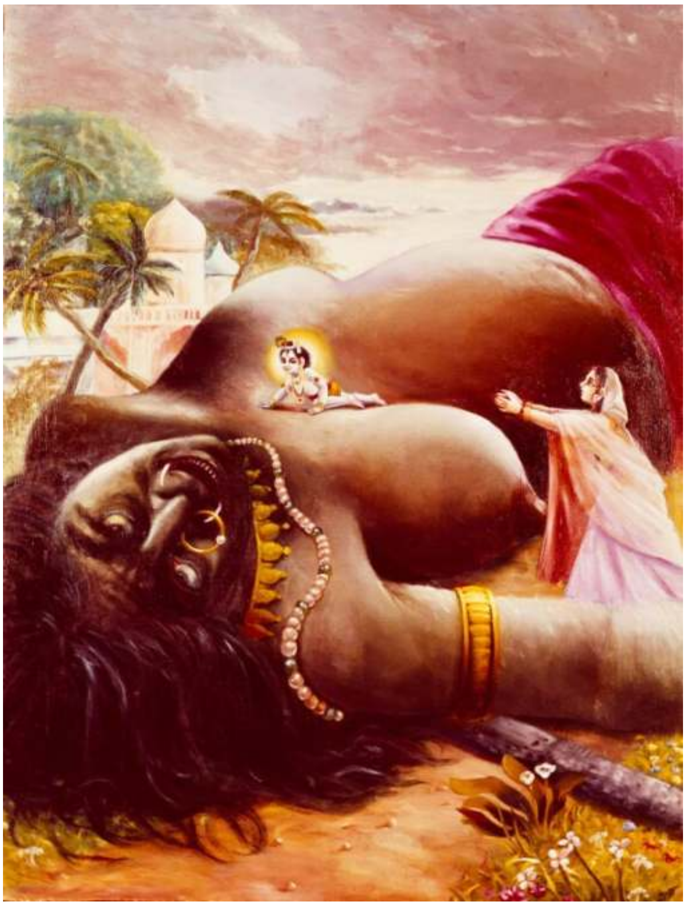

ஆகையால் கிருஷ்ணருடைய கட்டளையே இறுதியானதாக இருக்க வேண்டும். அப்போது எல்லா செயல்களும், சரியான முறையில் செயல்படும். போருக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் கிருஷ்ணர் தயார் செய்து விட்டார். அர்ஜுனனின் நிலை, ஒரு கருவியாக இருந்து செயல்பட வேண்டியது மட்டுமே. இருந்தும் அவன் தனது சொந்த மனதால் முடிவு எடுக்கிறான். இதுவே மாயசக்தி என்று அழைக்கப்படுகிறது. கிருஷ்ணரின் விருப்பம் என்ன என்பது அர்ஜுனனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். இருந்தும் அவன் தனது சொந்த தத்துவத்தைப் பேசி கொண்டிருக்கிறான். அவ்விடத்தில், தன்னை ஒரு சாதாரண நபராக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளான்.

சாதாரண மனிதன் என்றால், அவனுக்கு கிருஷ்ணரின் விருப்பம் என்னவென்று

தெரியாது. ஆகையால் அவன் தனது சொந்த தத்துவத்தையும் சிந்தனையையும் செயல்படுத்த நினைப்பதுண்டு. அதுதான் சாதாரண மனிதனின் நிலை. ஆனால் அர்ஜுனன் கிருஷ்ணருடைய நெருங்கிய நண்பன். அவன் குடாகேசன் (இருளுக்கு அப்பாற்பட்டவன்) என்று அழைக்கப்படுபவன். எனவே அவன் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் அறியாமையில் இருக்கிறான். ஏன் அர்ஜுனன் அவ்வாறு நடிக்க வேண்டும்? அவனுக்கு கிருஷ்ணருடைய விருப்பம் என்ன என்று தெரியும். இருந்தும் அவன் "யதிமாம் அப்ரதிகாரம்" என்று கூறுகிறான். மேடையில் பணக்காரர் ஒருவர் ஏழையாக நடிக்கிறார் என்பதற்காக, அவர் ஏழையாகி விட

முடியாது. அதுபோல, அர்ஜுனன் இங்கு குழம்பியவாறு நடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் அவ்வாறு நடிக்கவில்லை என்றால் எவ்வாறு பகவத் கீதை பேசப்பட்டிருக்கும். முழு உலகிற்கும் ஆன்மீக ஞானத்தை கொடுப்பதற்காக அவன் நடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நாம் பிரதிகாரமாக (விளைவை எதிர்கொள்ளக்கூடிய திறமை சாலியாக) இருந்தாலும் அவை அனைத்தும், கிருஷ்ணர் அனுமதிக்கவில்லை எனில் தோல்வி அடைந்துவிடும். அது பிரகலாத மகாராஜாவால் உணரப்பட்டது. அவர் கூறுகிறார்," எனதருமை பிரபுவே! மக்கள் நிறைய செயல்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் யார் இந்த பௌதீக உடலை ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் வெருமனே பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளக்கூடிய விஷயங்களை மட்டுமே உருவாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளக்கூடிய இயந்திரங்களும் மனிதர்களும் இருந்தும், உங்களுடைய அனுமதி இன்றி எதுவும் பலன் அளிக்காது" என்கிறார்.

அதுபோலவே அர்ஜுனனும், கிருஷ்ணரால் பாதுகாக்கப் பட்டிருக்கிறான். அர்ஜுனன் ஆயுதம் ஏந்தாமல் இருந்தாலும் அவன் பாதுகாக்கப்படுகிறான். ஏனெனில் கிருஷ்ணர் அவனிடத்தில் உள்ளார். முழு ஆயுதம் ஏந்தி தயாராக இருந்தாலும், கிருஷ்ணர் அவனைக்

காப்பாற்ற விரும்பவில்லை என்றால் அவன் காப்பாற்றப்பட மாட்டான். இதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

ராகே கிருஷ்ண மாரே கே

மாரே கிருஷ்ண ராகே கே

கிருஷ்ணர் ஒருவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருந்தால், யாராலும் அவனைக் காப்பாற்ற இயலாது. கிருஷ்ணர் ஒருவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று விரும்பினால், யாரும் அவனைக் கொல்ல இயலாது. எனவே அவருடைய விருப்பமே இறுதியானது. இதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மிக்க நன்றி! ஹரே கிருஷ்ண!

வருணனின் பிடியிலிருந்து நந்த மகாராஜாவை விடுவித்தல் :

கோவர்தன பூஜை அமாவாசையன்று நடைபெற்றது. அதன் பின் இந்திரன் ஏழு நாட்களுக்குப் பலத்த மழையும் புயலும் விழைவித்தான். சுக்ல பஷத்தின் ஒன்பது நாட்களுக்குப் பின் பத்தாவது நாள் தேவேந்திரன் கிருஷ்ணரை வழிபட்டபின் எல்லாம் திருப்தியாக முடிவடைந்தது. பின், பதினொன்றாம் நாள் ஏகாதசி வந்தது. அன்று முழுவதும் நந்தமகாராஜா உபவாசமிருந்து, மறுநாள் துவாதசியன்று அதிகாலை யமுனை நதியில் நீராடச் சென்றார். அவர் நதியின் ஆழமான இடத்துக்குச் சென்றபோது வருணதேவனின் ஆள் ஒருவன் அவரைத் தடுத்து, வருணதேவனின் முன்பு கொண்டு போய் நிறுத்தினான். தவறான நேரத்தில் நதியில் நீராடியதாக நந்தரின் மேல் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. வான சாஸ்திரத்தின் படி அவர் நீராடியவேளை அசுர வேளையாகும். அதிகாலையில் சூரியோதயத்துக்கு முன்பு நதியில் நீராட வேண்டுமென்று விரும்பிய நந்தர் எப்படியோ, மேலும் முன்பாகவே வந்துவிட்டதால், அசுப வேளையில் நீராடி விட்டார். அதனால் அவர் வருணனின் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார்.

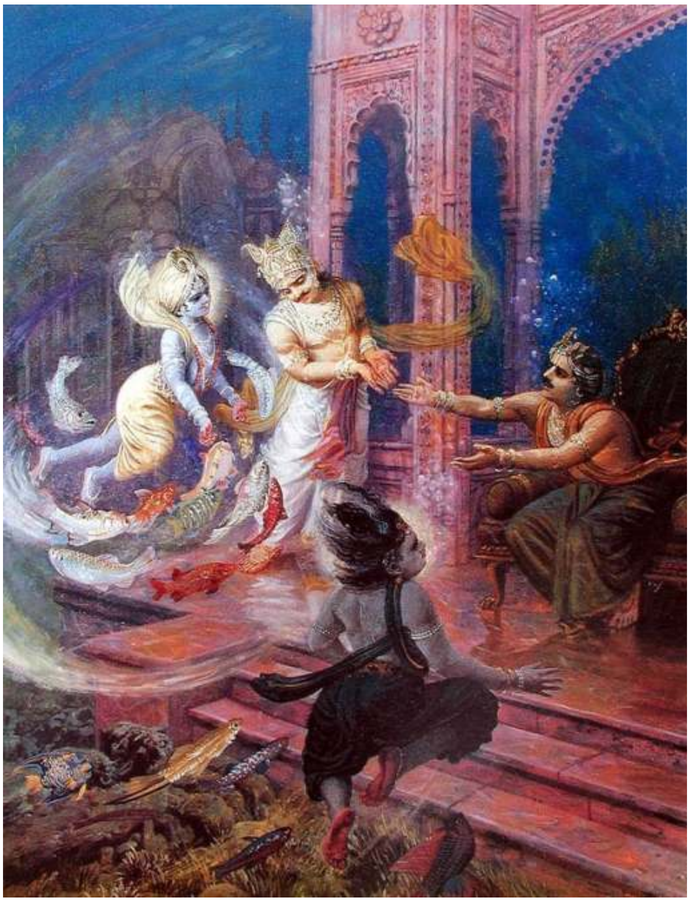

வருணனின் ஆட்கள் நந்த மகாராஜாவைப் பிடித்துச் சென்றபோது அவரது நண்பர்கள், கிருஷ்ணரையும் பலராமரையும் கூவி அழைத்தார்கள். நந்த மகாராஜாவை வருணன் பிடித்துச் சென்றிருப்பதை கிருஷ்ணரும் பலராமரும் அறிந்து, உடனே வருணனின் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றார்கள். வருணதேவன் கிருஷ்ணரையும் பலராமரையும் மிகுந்த மரியாதையுடன் வரவேற்று இவ்வாறு கூறினான்: அன்பான பிரபுவே, உமது வருகையால் நான் ஜட நிலையிலிருந்து விடுபட்டு நிற்கிறேன். நீருனுள் இருக்கும் எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் நானே அதிகாரியென்றாலும் வாழ்வின் வெற்றி, அவற்றில் அடங்கி இருக்கவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் உம்மைக் காணும் இந்நேரத்தில் என் வாழ்வு வெற்றியடைந்து விட்டதாக நான் உணர்கிறேன்.

நாமாமிருதம்

யஸ்யாவதார-குண-கர்ம-விடம்பனானி

நாமானி யே 'ஸு விகமே-விவஸா க்ருணந்தி

தே 'னைக -ஜன்ம-சமலம் ஸஹஸைவ ஹித்வா

ஸம்யாந்தி அபாவ்ருதாம்ருதம் தம் அஜம் ப்ரபத்யே

லோகாயதச் செயல்களைப் போன்று புரியாத பாவனைகளாகத் தோன்றும் அவரது அவதாரங்கள், குணங்கள் மற்றும் செயல்களைக் கொண்ட பகவானின் தாமரைத் திருவடிகளை நான் சரணடைவேனாக. சுய உணர்வு உணர்ந்த நிலையில் இவ்வாழ்வு நீங்கி வெளியேறும்பொழுது கூட ஒருவன், அவரது புனித நாமங்களை உச்சரித்தான் என்றால், அவன் பல்வேறு பிறவிகளில் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் உடனடியாக நீங்குவதோடு, பகவானை நிச்சயம் அடைகின்றவனாகவும் ஆகிறான்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் 3.9.15

வேதம் வழங்கும் அறிவு

அந்தம் தம: ப்ரவிசந்தி

யே(அ) வித்யாம் உபாஸதே

ததோ பூய இவ தே தமோ

ய உ வித்யாயாம் ரதா:

அறியாமையைச் சார்ந்த செயல்களின் பாற்பட்ட கலாச்சாரத்தை மேற்கொள்பவர்கள் அறியாமை எனும் இருள் மிக்க உலகிற்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள். போலியான அறிவைச் சார்ந்த கலாச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் இன்னும் மோசமான நிலையை அடைகிறார்கள்.

ஈஷோபநிடதம் மந்திரம் 9.

GLIMPSES OF KARTHIGAI DEEPOTSAVAM 2023

GLIMPSES OF SRI GOVARDHANA PUJA 2023

GLIMPSES OF SRILA PRABHUPADA DISAPPEARANCE DAY 2023

GLIMPSES OF KALYANOTSAVAM 2023

GLIMPSES OF VAIKUNTHA EKADASHI 2023

Namamrta

Fire will act, regardless of whether handled by an innocent child or by someone well aware of its power. For example, if a field of straw or dry grass is set afire, either by an elderly man who knows the power of fire or by a child who does not, the grass will be burned to ashes. Similarly, one may or may not know the power of chanting the Hare Kṛṣṇa mantra, but if one chants the holy name he will become free from all sinful reactions. *(SB 6.2.18 P)*

Interesting Analogies from Scriptures

Analogy 1 | Analogy 2 | Analogy 3

<u>Analogy 1 :-</u>

An orphan is really poor because he has no one to take care of him, but a beloved son of a rich man, although he appears to be on the same level as the orphan, is always under the vigilance of his capable father. A devotee of the Lord, due to wrong association, sometimes imitates the fruitive workers. The fruitive workers want to lord it over the material world. Similarly, a neophyte devotee foolishly thinks of accumulating some material power in exchange for devotional service. Such foolish devotees are sometimes put into difficulty by the Lord Himself. As a special favor, He may remove all material paraphernalia. (SB 1.5.19 P)

Analogy 2 :-

When the President goes out in his particular car, we say, "There is the President." For the time being we identify the car with the President. Similarly, less intelligent men who want to see God immediately without necessary qualification are shown first the gigantic material cosmos as the form of the Lord, although the Lord is within and without.. (SB 1.3.31 P)

Analogy 3 :-

The expert electrician can utilize the electrical energy for both heating and cooling by adjustment only. Similarly, the external energy, which now bewilders the living being into continuation of birth and death, is turned into internal potency by the will of the Lord to lead the living being to eternal life. When a living being is thus graced by the Lord, he is placed in his proper constitutional position to enjoy eternal spiritual life. (SB 1.3.34 P).

Paripraśna

Devotee: I read somewhere in your writings that in order to understand the confidential affairs of Rādhā and Kṛṣṇa one must serve the gopīs who are servants of the gopīs, and I assumed that you were a servant of the gopīs. Is that correct? Or... How do I serve the servants of the gopīs?

Prabhupāda: Gopīs, they are not conditioned souls. They are liberated spirits. So first of all you have to come out from this conditioned life. Then the question of serving gopī will come. Don't be at the present moment, very eager to serve gopī. Just try to get out of your conditional life. Then time will come when you'll be able to serve gopī. In this conditional stage we cannot serve anything. Kṛṣṇa is performing it (everything?). But Kṛṣṇa gives us opportunities to accept service in this arcā-mārga. Just like we keep the Deity of Kṛṣṇa, offer prasāda under regulation, under principle. So we have to make advance in this way, this chanting, hearing, and worshiping in the temple, ārati, offering prasāda. In this way, as we make advance, then automatically Kṛṣṇa will reveal to you and you'll understand your position, how you have to... Gopīs means who are always, constantly engaged in the service of the Lord. So that eternal relationship will be revealed. So we have to wait for that. Immediately we cannot imitate serving gopīs. That's a good idea that you shall serve gopī, but it will take time. Not immediately. Immediately we have to follow the rules and regulations and routine work. Yes. (Lecture on Bhagavad-gītā 2.8-12, LosAngeles, November 27,1968)

Crossword Puzzle

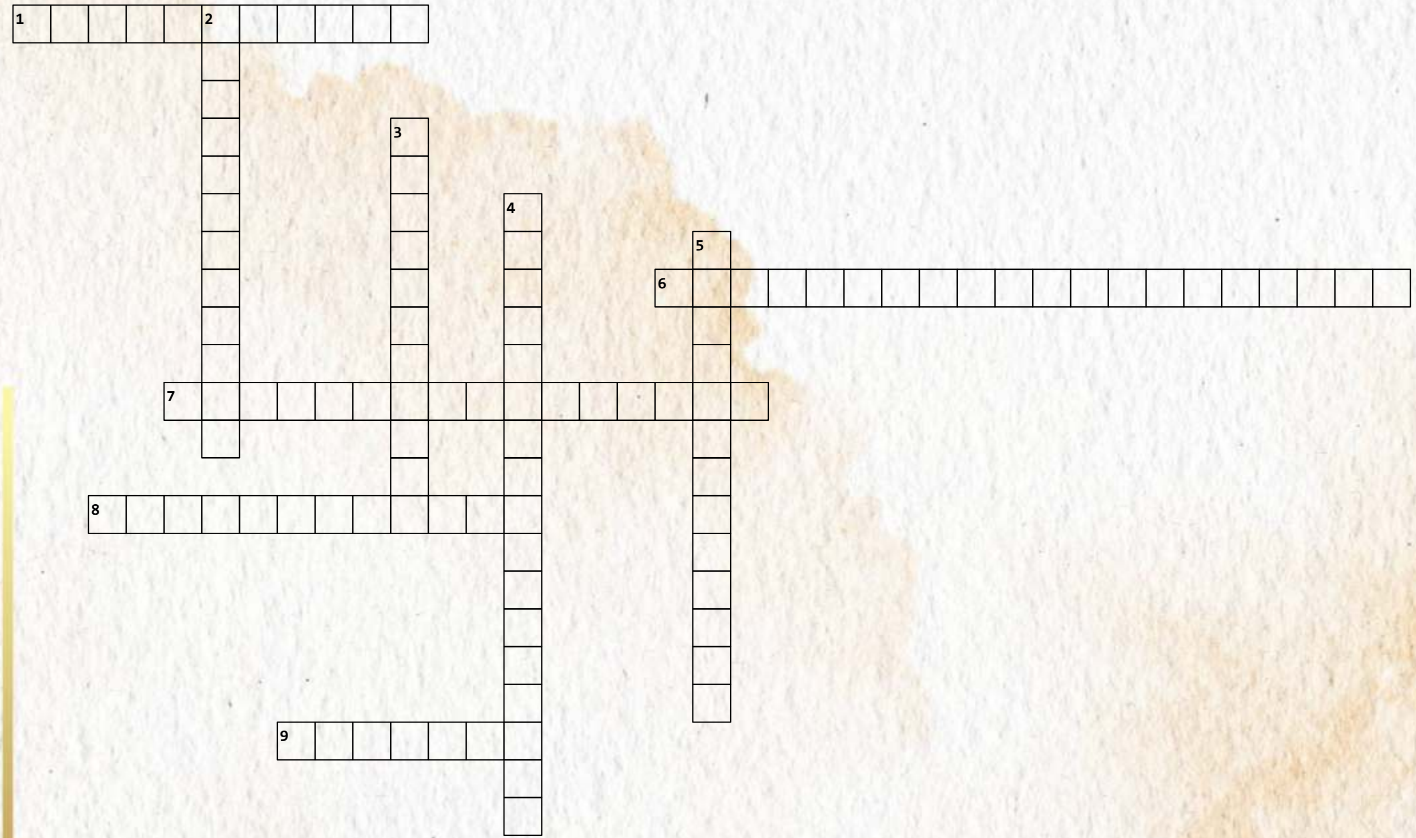

Across	Down
He appeared from shalagram shila when Srila Gopala Bhatta Goswami had the desire to have a deity	Srila Rupa Goswami carved th s deities and gave them to Srila Jiva Goswami for worshipping.
This deity was given to Shyamananda Prabhu by Srimati Radharani Herself.	Curtain of this deity altar closes every 15- 30 seconds
This is an iconic mandir established by Srila Rupa Goswami. It is one of the very popular and grand mandirs in Vrindavan. The temple was razed by Aurangzeb.	Srila Sanatan Goswami protected the ship which was sinking, and so the merchant who owned the ship built a temple for this deity.
Third brother of Srila Rupa and Srila Sanatana Goswamis	Srila Madhupandita Goswami worshipped this deities

Sri Sri Rukmini Dwarakadhisha

Ratha Yatra

FEB

SATURDAY **24** 4.30 PM - 8.30 PM

2024

RATHA ROUTE : FROM ELLIOT'S BEACH, BESANT NAGAR TO DAKSHINA DWARAKA DHAM, THIRUVANMIYUR

We cordially invite you to participate in the annual Sri Sri Rukmini Dwarakadhisha Ratha Yatra

COME .... PULL THE RATHA!

Scan for Ratha route

HARE KRISHNA HARE KRISHNA KRISHNA KRISHNA HARE HARE HARE RAMA HARE RAMA RAMA RAMA HARE HARE

DAKṢIṆA DWĀRAKĀ DHĀM

HARE KRISHNA MOVEMENT CHENNAI

(SERVING THE MISSION OF HIS DIVINE GRACE A C BHAKTIVEDANTA SWAMI PRABHUPADA)

H.O.: #63, 1ST SEAWARD ROAD, VALMIKI NAGAR, THIRUVANMIYUR, CHENNAI-600041

EXTENSION CENTER.: 308/5, 5TH BLOCK, THILAGAR ST. MOGAPPAIR WEST , CHENNAI - 600 037

DAKṢINA DWĀRAKĀ DHĀM

UPCOMING FESTIVALS...

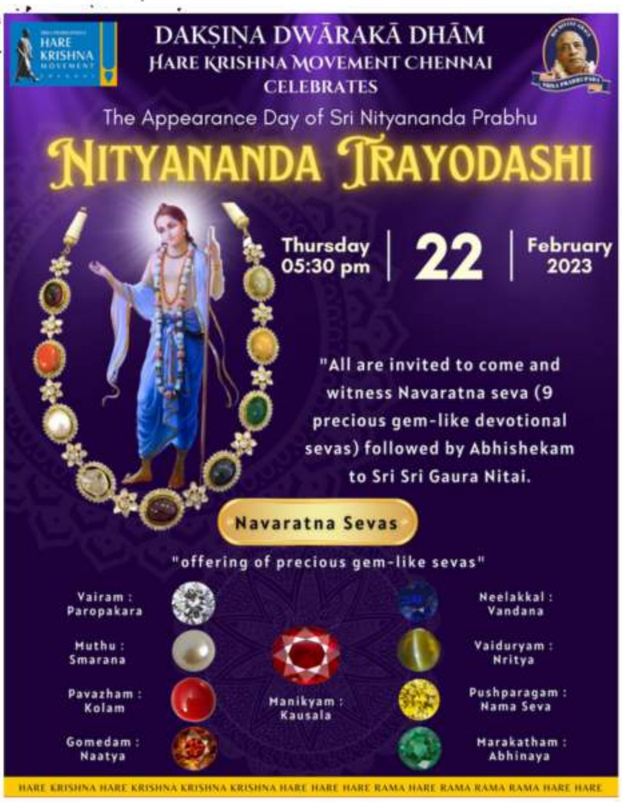

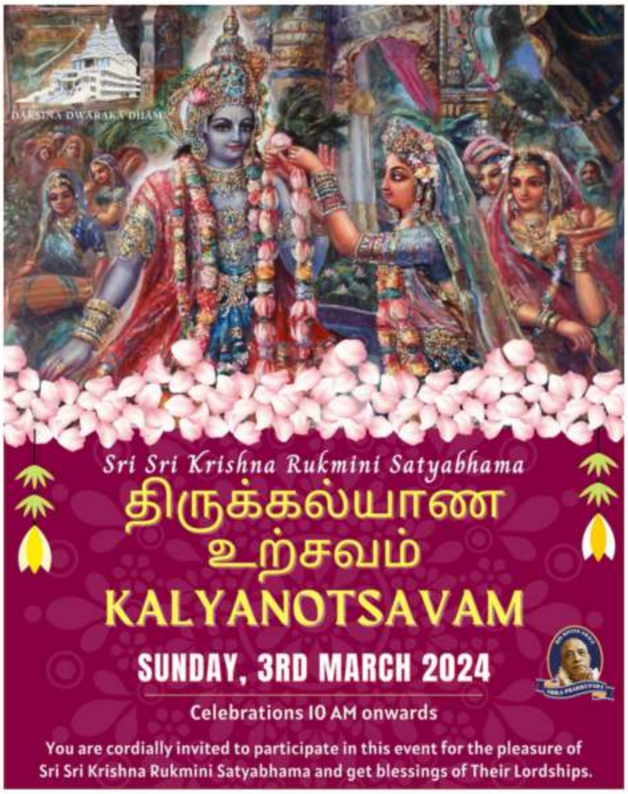

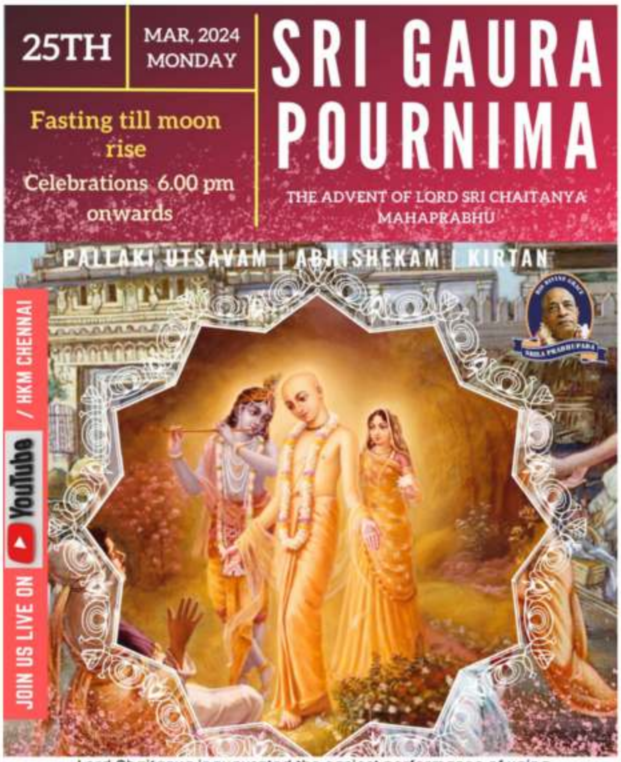

Lord Chaitanya inaugurated the easiest performance of yajna, namely the Sankirtana-yajna. -(Srila Prabhupada)

DAKṢIṆA DWĀRAKĀ DHĀM

THIRUVANMIYUR, CHENNAI

SEVAKARTAS

Founder Patrons

Sri Devarajan Kabilan

Sri K Vaidyanathan

TS Nandhika Sri, Janani
TKM Senthil Kumar

HARE KRISHNA MOVEMENT CHENNAI

To Donate, Please call donor care center : +919150044121

Published by Y.N.Sheshadri on behalf of 'Touchstone Foundation Chennai' from No.63, 1st Seaward Road, Valmiki Nagar, Thiruvanmiyur, Chennai - 600 041.
Editor : Y.N.Sheshadri